

TERRÁRIUM

Terrarisztikai és herpetológiai magazin

A gangeszi gaviál megmentése

Befogott vagy tenyésztett kígyót vegyünk?

A tollascápú manó

Leguánszaporítás a gyakorlatban

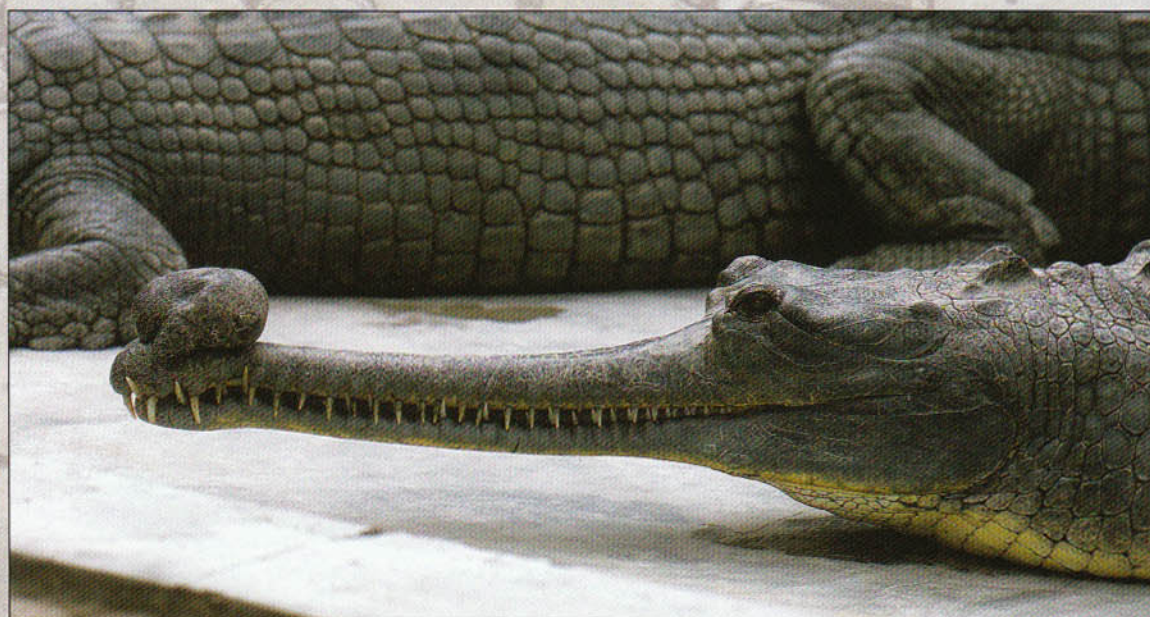
szák, mert a legnagyobb folyó, a Rapti egyben fokozottan őrzött határfolyó is. Az illegális vadászat a nem védett területeken folyik, hiszen a gaviál tojása és „csőre” állítólag gyógyhatású.

A kipusztulásra ítélt gaviálok fogságban történő keltetésének és tenyésztésének ötlete a Frankfurter Zoológiai Társaság kezdeményezése volt. A program indulásakor a világ egyik legveszélyeztetettebb fajának számító gaviálból mindössze kétszáz példány élt a Brahmaputra

és a Gangesz folyók vidékén, ebből csupán ötven Nepálban, a többi Indiában és Pakisztánban. 1977-ben a helyi halászok bevonásával megkezdődött a tojások begyűjtése. Az első visszatelepítések 1981-ben történtek, amikor 50 példányt engedtek vissza a Narayani folyóba.

1983-ban újabb 102 példány került a Narayani, Kali Ghandaki s Sabta Koshi folyókba. Eddig összesen kb. 600 gaviált és 150 mocsári krokodilt engedtek szabadon.

A kasarai Gaviál Tenyészközpont legnagyobb tenyészmedencéjében kilenc kifejlett egyed él, melyek még a legelső keltetésből származnak és 2003 óta már tojást is raktak. A gaviálok általában tíz éves koruk körül érik el a három méteres testhosszt és az ivarérettséget. A hímek kisebb háremet gyűjtenek maguk köré így fogságban is több nőtényt számítanak egy hímre. A párzási időszak novembertől januárig tart majd késő tavasszal a nőtények lerakják 30-50 db tojásukat.

A gaviálok tojása a legnagyobb az összes ma élő krokodil faj közül, hiszen súlya elérheti a 160 g-ot is. Ennek oka talán abban keresendő, hogy a gaviálok „csőre” és tüéles fogai alkalmatlanok a félig kikelt fiatalok szállítására. A központban egyszerre általában száz példányt nevelnek, majd a négy éves, 1-2 méteres félig kifejlett példányokat visszaengedik a folyók előre meghatározott szakaszán. Az elhullási arány az egy év alatti példányok esetében 10-30%, ami elég jó arány, ha azt vesszük figyelembe, hogy a napjainkban meglévő különböző környezeti ártalmak miatt a szabadban mindössze 1%-uk éli meg az egyéves kort. Ebbe beleszámít a környezetszennyezés, a gátak építése, a folyók szabályozása, a rosszul kihelyezett halászhálók és a tojásokat kiöntő áradások pusztító hatása is. A gaviálok fő tápláléka a Chitwan Nemzeti Parkban élő mintegy 113 halfaj, melyek lehalászása szintén gondot jelenthet.

Indiában a gaviálok megmentését előbb, 1975-ben kezdték és jelenleg kilenc hasonló tenyészközpont foglalkozik a tojások begyűjtésével és keltetésével illetve a faj fogságban történő szaporításával. Eddig összesen mintegy 3000 gaviált engedtek szabadon, de a vadon élő állomány még így sem éri el az 1500 példányt. A rendelkezésre álló védett terü-

tek eltartó képességét ez a szám pont ki-
meríti, így lassan új területeket kell kije-
lőlni a visszavadtandó példányok részé-

egyedszámát még nem tudják, ott még
várni kell egy hasonló program beindulá-
sára, de remélhetőleg erre is hamarosan
sor kerül.

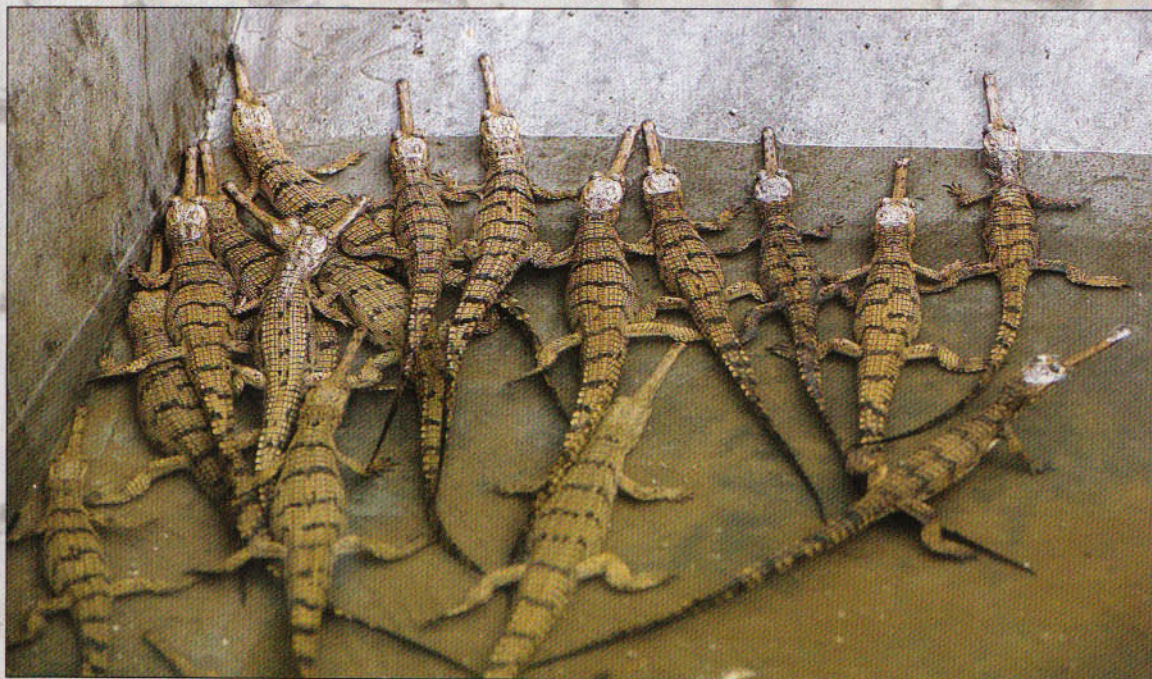
Mindenesetre öröndetes tény,
hogy a szabadon élő gaviálok
száma elérte a 2500-3500
példányt.

A cikk elkészítéséhez nyújtott segítségért külön köszönet a WWF Magyarországnak és a WWF Nepál munkatársainak, elsősorban Kamehan Thapának és Rajendra Gurungnak.

re. A gaviálokra leselkedő veszélyek itt is hasonlóak, mint Nepálban. A közeli Pakisztánban és Burmában élő gaviálok

További infó:
www.crocodilian.com
www.lafermeauxcrocodiles.com

Gangeszi gaviál

(Gavialis gangeticus)

TERRÁRIUM

Fotó : Buzás Balázs

